

Служити Україні

Так. Без Тебе повільна, нестямна загибель,
Батьківщино моя, Батьківщино німа!
Навіть гіркість в черствому щоденному хлібі
Мстить, нагадуючи, що Тебе поруч нема.
Євген МАЛАНЮК

Шлях свободи складний, трагічний, страдницький. Людина змушена весь час вибирати: свобода чи благополучне життя, свобода зі стражданнями чи щастя без свободи, добро чи зло, врешті-решт. І більшість обирає простіший, але менш достойний другий шлях. Немає більш безперервної та болісної турботи для людини, аніж, залишившись вільним, чимшвидше знайти того, перед ким схилитись

«Маленька людина» - пісок історії. Її ніхто ніколи ні про що не запитує. Пісок, який зникає безслідно, забираючи свої таємниці з собою. Живе лише мить. В людині, в людському житті так багато того, про що мистецтво ніколи не сказало, навіть не здогадувалось. Події спалахують одна за одною, змінюються, як кадри на екрані, утворюючи цілий фільм, окремий Всесвіт. І все це блиснуло і тут же зникає, а сьогодні зникає особливо швидко. Ми почали швидко жити.

ність, а інстинкт самозбереження керував жінкою: Олександра хотіла передати дитину, щоб врятувати її від загибелі...

Що чекає родину там, на невідомій землі, такій чужій та холодній?..

Сім'ю Кочеровців привезли у село Великі Озера Абатського району Тюменської області. Заселили у хату родину, в якій було четверо малих дітей: чотирнадцятирічний брат Олександри Леонід, п'ятнадцятирічна сестра Ганна, мати Агафія та чоловік Михайло. Серед Кочеровців було двоє прийомних дітей із іншої сім'ї. Батько Миколи та Ольги був сотенним в УПА, якого вбили. А матір цих дітей (сестру Олександри) відправили на заслання до мордовських таборів. Діток забрала до себе тітка Олександра, яка стала їм другою матір'ю.

Подивитись на прибульців прибігли всі мешканці села Великі Озера. Місцеві жителі очікували побачити бандитів, а натомість зустрілися з дітьми. І почали нести їм все, що хто міг: їжу, одяг, ковдри...

В хатині, у якій жили Кочеровці, було вбого, незатишно, холодно. Голі стіни, на яких мороз повиступав сизим інеєм. Надворі завивав вітер, стукаючи у віконні шибки. Чи то так здавалось через журбу за рідним краєм? Час минав. Галинка з братиком Василем підросли і пішли у початкову школу. Навчалися сумлінно, були відмінниками. Російські вчителі диву-

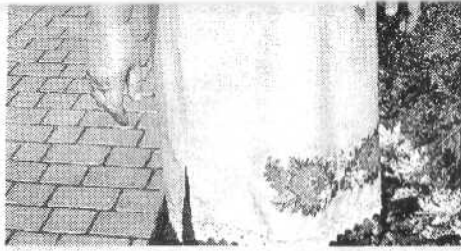

Під час родинного свята в центральній районній бібліотеці

гаться знайти індивідуальний підхід до учня, бо кожна дитина має свій неперевершений та дивовижний талант від природи. Педагоги повинні бути коректними та уважно ставитися до дітей, виявляти цікавість до своєї роботи, предмета, мати нестримне бажання постійно саморозвиватися, вдосконалюючи професійну майстерність. Крім того, що пані Галина володіє цими якостями, вона ще й смілива, рішуча та го-

хору. Через хорівий спів відбувається уславлення Господа, поглиблення молитви і донесення до парафіян безцінної спадщини - духовної пісні. Пані Галина бере активну участь у благоустрої церковної території: висаджує квіти і доглядає за ними, прибирає цю частину міста. Жінка не стоїть осторонь жодної церковної справи.

Нині пані Галина здійснює активну громадську роботу в статусі голови мі-

Галина Царук

У кожному з нас є частинка історії, у когось більша, у когось менша. І склавшись воедино, вони утворюють наше минуле і у певній мірі відображають майбутнє.

Людина тече, як річка, і в ній є безліч можливостей: був дурний, став розумний, був злий, став добрий і навпаки. І тому осуджувати людей не можна. Кого? Ти осудив, а людина вже інша. Ідеї винні, але саме людина їм підкорилась. Вона відповідає за своє майбутнє. Власними руками може побудувати щасливу країну, а може своїми ж ногами розтоптати святе, що лишилось. Людина зобов'язана брати на себе відповідальність, інакше хто, як не вона? Підтримав революцію чи не підтримав, допоміг слабкому чи добив кволого, прийшов на вибори чи ні - твій вибір. І не потрібно потім скаржитися на життя. Все в руках людини.

Народ - це не плем'я, яке поклоняється своєму вождю. Це насамперед особистості, які чинять опір системі - великій рибині, яка поїдає мальків. Істина, яку важливо зрозуміти...

...У товарняку, який рушав до Сибіру, почувся плач маленької дитини. Дівчинку, яку звали Галинкою, почала заспокоювати мати. Жінка обіймала дочечку, колихала її, оберігаючи від холоду. А поїзд їхав все далі і далі - вперед, у невідоме, на край світу. Позаду залишалися кілометри, віддалялись рідні ліси, гори, ріки. Заспокоєна дитина задрімала, неньчина коліска навіяла їй солодкі сни. А мати тим часом роздивлялася на зупинках оточуючих, розмірковуючи над тим, кому можна довірити Галинку. Не жорстокість чи безсердеч-

вались їхнім здібностям та хвалили дітей. Батьки працювали у колгоспі, будували хату і стали шанованими людьми за свою працелюбність, порядність та щирість.

У 1963 році сім'я повернулася до України. Там, на чужині, вони відчували себе відірваними від рідних місць. Поселилися у селі Бичаль Костопільського району Рівненської області, бо у Постійному, звідки вони родом, не віднайшлося для них хатини. Життя поступово увійшло у своє колишне русло. Діти пішли навчатись у восьмирічну школу. Їм було дещо складно перейти з російської на українську мову спілкування. Та згодом адаптувались і вчилися на відмінно. Під промінням рідного сонця, під подихом рідного вітру, в оточенні рідних людей діти, немов квіти, розпустили свої пелюстки, почали почувати себе вільно та пізнавати свій край. Сибірський холод не зумів покрити льодом їхні серця.

Галинка закінчила 8 класів з похвальним листом і вступила до Дубнівського педагогічного училища. Ще з дитинства дівчинка мріяла стати вчителькою початкових класів. Ця професія здавалась їй найцікавішою, найзахопливішою, необхідною людям. За направленням поїхала працювати на Сарненщину, де згодом вийшла заміж за Степана Царука і народила двох синів. Галина працювала вчителькою. Як виявилось, у дівчини був не лише хист до педагогіки, а й організаторські здібності. У школі створила ансамбль сільської молоді та вчительський вокальний колектив, які брали активну участь у громадському та культурному житті Сарненщини. Гурти побували майже у всіх селах району з концертами.

У 1973 році пані Галина закінчила Рівненський педагогічний інститут, а у 1978-му разом з родиною переїхала в Костопіль, де продовжила працювати педагогом. Професія вчителя стала справжнім покликанням Галини Михайлівни. Без улюбленої роботи жінка не уявляла свого життя. Вчитель зобов'язаний бути справжнім психологом, щоб уміти розпізнати найкращі риси та здібності своїх учнів та допомогти їх розкрити. Він повинен завжди нама-

гався на самопожертву заради близьких людей та Батьківщини. Девізом життя пані Галини стали слова з її власного вірша: «Для рідного краю, для меншого брата і тіла, і душу зложи! Не жди, якою буде зарплата. Не жди, а служи!». Своє переконання педагог передала своїм вихованцям. Не чекати милості, а служити рідному народу, займатися просвітницькою роботою - для Галини Михайлівни це були не просто слова, а суть життя.

У 1990 році на Костопільщині розгорнувся широкий патріотичний рух, що асоціювався з боротьбою за свободу України. Скромна і невибаглива в буденному житті, пані Галина ставила величезні вимоги до себе в громадській роботі. Галина Михайлівна стала активним членом районного товариства «Просвіта». Ця організація у 90-ті роки процвітала, адже це був час високих патріотичних прагнень, формування свідомості української нації.

З 1992 року вона активний член Народного Руху України, бере участь у боротьбі за перебудову незалежної України. Згодом була удостоєна вищої відзнаки НРУ «За заслуги перед українським народом».

11 грудня 2018 року делегація просвітян Костопільського району на чолі із заступником голови Костопільської райдержадміністрації Оксаною Кіптель взяла участь в Урочистій академії із нагоди відзначення 100-річчя утворення Товариства «Просвіта» на Рівненщині, яка проходила в обласному академічному українському музично - драматичному театрі. Пані Галину було нагороджено почесною грамотою Рівненського товариства та Благословенною грамотою архієпископа Рівненського та Острозького Іларіона в знак подяки за сумлінну працю на користь святої Церкви Христової та з нагоди 100-річчя утворення ВТУ «Просвіта».

Галина Михайлівна стояла біля витоків будівництва окраси нашого міста - храму Петра і Павла. А скільки праці і старань було витрачено на збір коштів по селах Костопільщини! Участь брали й рідні пані Галини.

Жінка є активним членом «двадцятки» храму, хористкою церковного

ського осередку «Союзу українок», без її участі не відбувається жоден захід, а її активність, енергійність запалює серця молодих.

На урочистостях з нагоди Дня міста Галина Царук після отримання подяки за значний особистий внесок у процес розбудови української державності сказала: «Служу Україні!».

Ми тільки зараз починаємо усвідомлювати, що все повинні вирішувати самі за себе. Немає нових ідей. Всі повторюють, як зачаровані, старі «за» і «проти». Ідеї знову замінюються ілюзіями. Оновився інтер'єр життя: одяг, вулиці, меблі. Однак самі люди дуже часто не готові до модернізації.

Що об'єднує радянську людину з теперішньою, сучасною? Що пов'язує усіх людей, незалежно від раси, національності, ідей та переконань? Всі прагнуть до одного - щастя. Людину не можна «загнати залізною рукою в щастя», людині не можна нав'язати щастя. Можна загнати в рамки ідеології, суспільної думки, заслати до Сибіру зі своєї рідної землі. Можна нав'язати ідеї. Але все одно в душі буде жевріти щось справжнє, що буде спонукати людину до світлого. Людське щастя - у свободі, а наша нація в своїй більшості не готова до неї.

Після розпаду СРСР люди зіштовхнулися з правдою і свободою. І сприйняли її як ворога. Були ті, душами яких держава не володіла. І зараз є. Одині тих, хто готовий взяти на себе відповідальність, піти на протипагу більшості, проявити себе. І в цьому полягає наша нерозривна часова петля. Стадо овець, неспроможних видати хоч найменший звук, блукає в темноті, натикаючись одна на одну - діагноз суспільства.

Історія окремої людини - неповторна, самобутня. Її дитинство, юність, становлення як особистості - прагнення до щастя, шлях до свободи без фальші. Любов - це те, що об'єднує людей. Любов до себе, до людей, до Бога, до Батьківщини, до життя. Символічно, що саме Жінка - берегиня роду людського - є головним носієм такої любові.

Анастасія КРАВЧУК,
студентка II курсу

Костопільського медичного коледжу